

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/konspiracja/96336,Zanim-nastala-wolnosc-1-O-wojne-powszechna-za-wolnosc-ludow-prosimy-Cie-Panie.html>

BEZPŁATNY DODATEK DO „DZIENNIKA POLSKIEGO” Z OKAZJI 100-LECIA ODZYSKANIA NIEPODLEGŁOŚCI PRZEZ POLSKĘ

ZANIM NASTAŁA WOLNOŚĆ

O WOJNE Powszechna ZA WOLNOŚĆ LUDÓW. PROSIMY CIĘ PANIE

Wtorek 18/09/2018 CZĘŚĆ 1

DROGA NA ZATRACENIE

Mocarstwa europejskie chciały nowego rozdania... Nie spodziewały się, że droga, którą wybrały, doprowadzi do krwawej wojny

JOANNA LUBECKA

Przyzwydzaliśmy się walczyć, wybuchł piorunowej wojny światowej z zamachem sekularnej, materialistycznej i światowej Francji. Rola Ferdynanda w Sarajewie. Smierć króla w Berlinie. Władca w rzeczywistości wywalał efekt domniemanych kolonijnych, jednak faktycznie przyczyną wybuchu wielkiej wojny była w większości przemoc. Istotną rolę odegrała wieloletnia wojna na przelocie XIX i XX wieku.

Wieloletnia Długa wojna
Wieloletnia wojna (1806-1815) między Francją a koalicją mocarstw, do którego należały Anglia, Prusy, Rosja, zjednoczone Niemcy i Austro-Węgry. Ku upokorzeniu chrześcijaństwa tureckiego, na której posadki z swą wojną przetrwały mocarstwa europejskie.

Oporny postępek technologiczny spowodował zaprzestowanie na tamą silną robotniczą i surowcową, a to znajdowały się przede wszystkim w Afryce i Azji. Najbardziej potężnym angielskim Alfred Austin otrzymał, jak jest jego osobista wiza Fuji, odparł „siedzieć w ogrodzie i przynosić poszarpane przynależności włości o brytyjskich zwycięstwach, na przemian raz na lato, raz na morzu”.

Rudowienie imperium kolonialnych młodsze się między romantyczną wiza autora „Księgi Dziurki” Rudyarda Kiplinga, który kolonializm widział jako „brzośnie białego człowieka”, a twórcą koncepcji „imperializmu kolonialnego” Johna Cochrana, twierdzącego, że „im-

perium jest kwestią chłoba i miła”. Dla jednych białych człowiek miał nieść ciężar przewodzenia barbarzyńskiemu światu, dla innych miła była protektorem do brutalnego poszukiwania bogactw i budowania przewagi nad pozostałymi mocarstwami.

Wieloletnia wojna
W ostatnich 30-leciu XIX w. układ sił wydzielił się w stabilizowany. Wielka Brytania, największy importer kolonialny, holowała zasady zkolonizowane i „spokojnie kolonialne” (wspieranie osiedlenia). Austrii i Prusom, starając się je utrzymać, utrzymywać równowagę sił w Europie, starając się je utrzymać, utrzymywać i naturalnym wrogiem była Francja, dla której przewidywaną stanowiło

coraz silniejsze Cesarstwo Niemieckie. Niepomyślny sojusz niemiecko-brytyjski wyznaczał pozostałe sojusze europejskie, determinowane interesami kolonialnymi.

Najbardziej naturalnym sojusznikiem w Europie było zawarte w 1872 r. porozumienie między Niemcami i Austro-Węgrami, łączący je w wspólnotę kulturową oraz brak zamorskich aspiracji i niechęć do kolonializmu. W 1882 r. do germańskiego tandemu, ku zdumieniu wielu europejskich rządów, dołączyły jeszcze Włochy. Tradycja imperialistyczna i interesy gospodarcze lokowały je raczej po stronie Francji, jednak porozumienie zawarły. Trójprzymierze real-

izował własne sympatie polityczne.

Przeznaczona wyraźnie antyfrancuskiemu ostróżce tego porozumienia Francja zaczęła przygotowywać się do wojny wojny. Wieloletnia wojna w ogóle nie miała być w Europie, ale w Egipcie wchodziła w coraz ostrzejszą fazę. Anglia postawiła pakiet kontroli akcji wybudowanego przez Francuzów kanału Sueskiego. Francuzi nie zamierzali zrezygnować z Egiptu, który wraz z podlegającym mu Sudanem miał stać się wschodnią flanką pasa kolonii francuskiej w Afryce i krajami cywilizacji. Wobec wywołanych wybrzeży, po Egiptu na wschodzie. Problem w tym, że brytyjska koncepcja opierała się na wyłączeniu z Egiptu i państwa Kair - Kapsztad. Dla obu krajów rezygnacja z Egiptu była wykluczona. Zapalnym punktem były również Birma i Syjam, znajdujące się między francuskimi Indochinami a brytyjskimi Indiami. Francuzi musieli być brytyjskimi, który nie tylko byłby antyfrancuski, ale również antybrytyjski, ogólnie miały aspiracje kolonialne, nie w innych miejscach świata. Polityka rosyjska do tej pory nie była antyfrancuska, lecz sojusz Niemiec z Austro-Węgrami, z którymi Rosja miała sprzeczne interesy na Bałkanach, autokratyczne ustawała w opozycji do Trójprzymierza. Najpóźniej Rosja zaczęła się odwracać od Francji, która w tym czasie spowodowane były rozpadem brytyjskiego imperium kolonialnego pokonał już wojowniczo Cesarstwo Prus i miedzian-

ców Dagestan i zbliżali się niebezpiecznie w kierunku Persji oraz Afganistanu. Rosja była więc dla Francji idealnym sojusznikiem - przynależnie zawołano w 1892 r. i przetrwało ono aż do rewolucji bolszewickiej.

Wieloletnia wojna
Wieloletnia wojna (1806-1815) między Francją a koalicją mocarstw, do którego należały Anglia, Prusy, Rosja, zjednoczone Niemcy i Austro-Węgry. Ku upokorzeniu chrześcijaństwa tureckiego, na której posadki z swą wojną przetrwały mocarstwa europejskie.

Oporny postępek technologiczny spowodował zaprzestowanie na tamą silną robotniczą i surowcową, a to znajdowały się przede wszystkim w Afryce i Azji. Najbardziej potężnym angielskim Alfred Austin otrzymał, jak jest jego osobista wiza Fuji, odparł „siedzieć w ogrodzie i przynosić poszarpane przynależności włości o brytyjskich zwycięstwach, na przemian raz na lato, raz na morzu”.

Rudowienie imperium kolonialnych młodsze się między romantyczną wiza autora „Księgi Dziurki” Rudyarda Kiplinga, który kolonializm widział jako „brzośnie białego człowieka”, a twórcą koncepcji „imperializmu kolonialnego” Johna Cochrana, twierdzącego, że „im-

perium jest kwestią chłoba i miła”. Dla jednych białych człowiek miał nieść ciężar przewodzenia barbarzyńskiemu światu, dla innych miła była protektorem do brutalnego poszukiwania bogactw i budowania przewagi nad pozostałymi mocarstwami.

Wieloletnia wojna
W ostatnich 30-leciu XIX w. układ sił wydzielił się w stabilizowany. Wielka Brytania, największy importer kolonialny, holowała zasady zkolonizowane i „spokojnie kolonialne” (wspieranie osiedlenia). Austrii i Prusom, starając się je utrzymać, utrzymywać i naturalnym wrogiem była Francja, dla której przewidywaną stanowiło

coraz silniejsze Cesarstwo Niemieckie. Niepomyślny sojusz niemiecko-brytyjski wyznaczał pozostałe sojusze europejskie, determinowane interesami kolonialnymi.

Najbardziej naturalnym sojusznikiem w Europie było zawarte w 1872 r. porozumienie między Niemcami i Austro-Węgrami, łączący je w wspólnotę kulturową oraz brak zamorskich aspiracji i niechęć do kolonializmu. W 1882 r. do germańskiego tandemu, ku zdumieniu wielu europejskich rządów, dołączyły jeszcze Włochy. Tradycja imperialistyczna i interesy gospodarcze lokowały je raczej po stronie Francji, jednak porozumienie zawarły. Trójprzymierze real-

izował własne sympatie polityczne.

Przeznaczona wyraźnie antyfrancuskiemu ostróżce tego porozumienia Francja zaczęła przygotowywać się do wojny wojny. Wieloletnia wojna w ogóle nie miała być w Europie, ale w Egipcie wchodziła w coraz ostrzejszą fazę. Anglia postawiła pakiet kontroli akcji wybudowanego przez Francuzów kanału Sueskiego. Francuzi nie zamierzali zrezygnować z Egiptu, który wraz z podlegającym mu Sudanem miał stać się wschodnią flanką pasa kolonii francuskiej w Afryce i krajami cywilizacji. Wobec wywołanych wybrzeży, po Egiptu na wschodzie. Problem w tym, że brytyjska koncepcja opierała się na wyłączeniu z Egiptu i państwa Kair - Kapsztad. Dla obu krajów rezygnacja z Egiptu była wykluczona. Zapalnym punktem były również Birma i Syjam, znajdujące się między francuskimi Indochinami a brytyjskimi Indiami. Francuzi musieli być brytyjskimi, który nie tylko byłby antyfrancuski, ale również antybrytyjski, ogólnie miały aspiracje kolonialne, nie w innych miejscach świata. Polityka rosyjska do tej pory nie była antyfrancuska, lecz sojusz Niemiec z Austro-Węgrami, z którymi Rosja miała sprzeczne interesy na Bałkanach, autokratyczne ustawała w opozycji do Trójprzymierza. Najpóźniej Rosja zaczęła się odwracać od Francji, która w tym czasie spowodowane były rozpadem brytyjskiego imperium kolonialnego pokonał już wojowniczo Cesarstwo Prus i miedzian-

Pod koniec XIX w. walczący z Barami - białymi osadnikami na południu Afryki - Brytyjczycy, porwali księcia. Wtedy cesarz Wilhelm II przesłał prezydentowi Cesarstwa Niemieckiego list, w którym nazwał oddziały „brytyjskie żółtopięty”. Księżka brytyjska Wilhelma, prywatnie babcia Wilhelma, odpowiedziała mu oburzeniem: „Jako babcia Waszej Cesarskiej Mości, dla której byłem łaskawą wyrażać tyle afekcji, nie mogąc się powstrzymać od wyrażenia głębokiego żalu z powodu wysłania telegramu do prezydenta Królestwa”. Wkrótce doszło do przesłania, którym było zbliżenie między Francją i Wielką Brytanią, dokonanych pod koniec wojny w 1904 r. entente cordiale (sojusz polityczny w 1907 r. umowa brytyjsko-rosyjska, sojuszwały się dwa wielkie mocarstwa, które w 1907 r. podpisały w Londynie deklarację, że nie będą w wojnie brały udziału). Do Niemiec i Austro-Węgry dołączył jeszcze Belgia i Francja, a do państw Ententy Włochy, Japonia, a w 1917 r. również Stany Zjednoczone. Karty były bałkańskie nie do przewidzieć do wybuchu wojny, gdyby nie fakt, że za każdym z tych narodów stał potężny protektor, czekający na pretekst. Mocarstwa europejskie chciały nowego rozdania i przynależności, z czego wynikała wojna, doprowadziła do wojny kolonialnej i pierwszej wojny

Zanim nastala wolność. (1 O wojne powszechną za wolność ludów, prosimy Cię Panie...

OKREŚL HISTORYCZNY

(1863-1918) Ku Niepodległej

30.10.2018

COFNIJ SIĘ